

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer trettifire

Jeff Pippenger

2026-01-27

Nummer trettifire

For at det skal være en røst i ørkenen, må det være en ørken. I juli 2023 begynte en røst å lyde, som identifiserte at Løven av Judas stamme da avforseglet åpenbaringen om seg selv, slik den er fremstilt i det første kapittel av Johannes' åpenbaring. Skuffelsen på sabbaten, 18. juli 2020, innledet de tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve, som endte på sabbaten, 30. desember 2023. Den sabbaten talte Future for America offentlig for første gang siden juli 2020, på et Zoom-møte.

Fra det tidspunkt av har Jesu Kristi åpenbaring blitt gradvis åpnet. Den begynte med en åpenbaring av ordet «sannhet», som deretter ble sett å representere en struktur av tre trinn, skissert ved den hebraiske alfabetets første, trettende og tjuende bokstav, som, når de føyes sammen, danner ordet «sannhet». De tre trinnene som er representert i strukturen til ordet «sannhet», var en gammel sannhet, satt inn i en ny ramme.

I årevis har vi vist at forgårdens, det helliges og Det Aller Helligstes tre trinn var parallelle med Den Hellige Ånds tre gjerninger, idet Han overbeviser om synd i forgården, åpenbarer rettferdighet i det hellige og dømmer i Det Aller Helligste. Vi har fastslått at disse tre trinnene kommer til uttrykk gjennom hele Guds Ord, men alle disse forståelsene ble forstørret innenfor rammeverket av «sannhet» fra og med 2023. Å ta en gammel sannhet og plassere den i et nytt sannhetsrammeverk er det Kristus gjør idet Han gradvis avforsegler sitt Ord. «Ørkenen» som tok slutt i 2023, representerer en profetisk «endetid», når en profeti blir avforseglet. Denne profetien er Jesu Kristi åpenbaring, Han som er «Sannheten».

«På Frelserens tid hadde jødene i så høy grad dekket sannhetens dyrebare juveler til med tradisjonens og fablenes skrap, at det var umulig å skjelne det sanne fra det falske. Frelseren kom for å rydde bort overtroens og lenge nærret villfarelses skrap og sette juvelene i Guds ord inn i sannhetens innfatning. Hva ville Frelseren gjøre dersom han kom til oss nå, slik han kom til jødene? Han måtte utføre et lignende arbeid med å rydde bort tradisjonens og seremonienes skrap. Jødene ble sterkt foruroliget da han gjorde dette arbeidet. De hadde mistet den opprinnelige sannheten fra syne, men Kristus førte den fram for synet igjen. Det er vår oppgave å frigjøre Guds dyrebare sannheter fra overtro og villfarelse. For et verk som er betrodd oss i evangeliet!» Review and Herald, 4. juni 1889.

Det «er vår oppgave å frigjøre Guds dyrebare sannheter fra overtro og villfarelse» og å «innfatte Guds Ords juveler i sannhetens rammeverk». I 2023 introduserte Herren sannhetens rammeverk, i den struktur som er fremstilt ved ordet «sannhet». Dette rammeverket bringer de «opprinnelige» sannhetene «fra Gud» til syne.

«Feiltagelsens støv og skrap har begravd sannhetens dyrebare juveler, men Herrens arbeidere kan avdekke disse skattene, slik at tusener vil betrakte dem med fryd og ærefrykt. Guds engler vil være ved den ydmyke arbeiders side og gi nåde og guddommelig opplysning, og tusener vil bli ledet til å be med David: 'Lukk opp mine øyne, så jeg kan skue de underfulle ting i din lov.' Sannheter som i århundrer har vært usett og uaktet, vil stråle frem fra de opplyste sidene i Guds hellige ord. De menigheter som har hørt, avslått og trampet sannheten under fot, vil i alminnelighet handle enda mer ugudelig; men 'de forstandige', de som er oppriktige, vil forstå. Boken er åpnet, og Guds ord når hjertene til dem som ønsker å kjenne hans vilje. Ved det høye rop fra engelen fra himmelen som slutter seg til den tredje engel, vil tusener våkne opp av den dvale som i århundrer har holdt verden fast, og de vil se sannhetens skjønnhet og verdi.»
Review and Herald, 15. desember 1885.

«Herrens arbeidere», som er «de vise» og «som er ærlige», «skal forstå» og skal «avdekke» «skatter, så tusener vil se på dem med glede og ærefrykt». Dessverre for laodikeisk adventisme er det ikke de som våkner opp fra sin sløvhets ved den tredje engels høye rop, for det er søndagsloven, og da er det altfor sent for adventismen å våkne. Arbeiderne i den ellevte time våkner av sin «sløvhets» «ved det høye rop fra den engelen som slutter seg til den tredje engel» ved den snart kommende søndagsloven. Siden 2024 har «sannheter som i tidsaldre har vært usette og uten aktelse» flammet «frem fra de opplyste sidene i Guds hellige ord».

I Jesaja 22,22 blir Eljakim gitt en nøkkel, og i Matteus 16 blir Peter gitt nøklene til riket.

Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; når han lukker opp, skal ingen lukke igjen, og når han lukker igjen, skal ingen lukke opp. Jesaja 22:22.

«Nøkkelen» blir gitt til Filadelfia, for det er det eneste andre stedet i Skriftene hvor nøkkelen til å åpne og lukke blir omtalt.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sann, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker; og lukker, og ingen åpner: Jeg vet om dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord, og har ikke fornektet mitt navn. Åpenbaringen 3:7, 8.

Ved den siste samtalen med de kverulerende jødene reiste Kristus et spørsmål som jødene ikke kunne besvare.

Mens fariseerne var samlet, spurte Jesus dem og sa: Hva mener dere om Kristus? Hvem er han sønn av? De sa til ham: Davids Sønn. Han sa til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalle ham Herre når han sier: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg legger dine fiender under dine føtter? Dersom da David kaller ham Herre, hvordan kan han da være hans sønn?

Og ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag våget heller ingen å stille ham flere spørsmål. Matteus 22:41–46.

Jødene var ute av stand til å forstå det profetiske forholdet mellom David og Kristus, for de manglet de profetiske nøklene til å forstå det bibelske språket, linje på linje. Kristus avsluttet sitt

samkvem med jødene ved å påpeke at deres blindhet var grunnlagt på deres manglende evne til rett å dele sannhetens ord. Han hadde påpekt at dersom man forstod Moses, ville man forstå Kristus, men de forstod ikke de Skriftene som de hevdet å opprettholde og forsvare.

«Nøkkelen» til «Davids hus» ble gitt til millerittene, som var Filadelfia-menigheten. «Nøkkelen» var en reformatorisk bevegelse som ble framstilt ved åpne og lukkede dører. Fra 1798 til 1863 gikk millerittbevegelsen fra Filadelfias erfaring til Laodikeas erfaring, samtidig som den gikk fra å være en bevegelse til å være en menighet. En dør ble åpnet og en dør ble lukket den 19. april 1844, slik en dør ble åpnet og en dør ble lukket den 22. oktober 1844, slik en dør ble åpnet og en dør ble lukket i 1863.

Eliakim hadde en nøkkel, men Peter fikk «nøkler». Nøkkelen i entall var den stengte døren i 1844.

«Helligdommens emne var nøkkelen som låste opp mysteriet ved skuffelsen i 1844. Det åpnet for synet et fullstendig system av sannhet, sammenhengende og harmonisk, og viste at Guds hånd hadde ledet den store adventbevegelsen og åpenbarte den nåværende plikt idet det brakte Hans folks stilling og gjerning fram i lyset.» The Great Controversy, 423.

Læren om helligdommen var nøkkelen som låste opp den stengte døren i 1844, men Peter fikk også nøklene til riket.

Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men min Far som er i himlene. Og jeg sier også til deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himlene; og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himlene. Matteus 16:17–19.

Linje på linje gis Filadelfia, den siste paktsbrud slik den er representert ved Peter, nøkkelen til Davids hus så vel som nøklene til himlenes rike. Nøkkelen til Davids hus er det siste emnet Jesus hadde med fariseerne å gjøre.

Mens fariseerne var samlet, spurte Jesus dem og sa: Hva tenker dere om Kristus? Hvem er han sønn av? De sa til ham: Davids sønn. Han sa til dem: Hvordan kan da David i Ånden kalle ham Herre når han sier: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender som skammel for dine føtter? Hvis da David kaller ham Herre, hvordan kan han da være hans sønn?

Og ingen kunne svare ham et ord, og heller ikke våget noen fra den dag av å stille ham flere spørsmål. Matteus 22:41–46.

Emnet om David og hans Herre er nettopp der Peter begynner på pinsedagen i den øvre sal ved den tredje time. Emnet som lukket døren for samhandling mellom fariseerne og Kristus, er nøkkelen Peter brukte til å åpne døren til den øvre sal på pinsedagen.

For David er ikkje faren opp til himlane; men han seier sjølv: Herren sa til min Herre: Set deg ved mi høgre hand, til eg legg dine fiendar som skammel for dine føter. Så skal då heile Israels hus vita visst at Gud har gjort han til både Herre og Kristus, denne Jesus som de krossfeste.

Da de nå hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de øvrige apostlene: Menn og brødre, hva skal vi gjøre?

Da sa Peter til dem: Omvend eder, og la eder alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, og I skal få Den Hellige Ånds gave. For løftet hører eder til og eders barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til sig. Og med mange andre ord vidnet han og formante dem og sa: La eder frelse fra denne vrangvare slekt. Da blev de døpt, de som tok imot hans ord med glede; og samme dag blev omkring tre tusen sjeler lagt til dem. Apostlenes gjerninger 2:34–41.

Peter hadde nøklene til å binde eller løse, og når han gjorde det, var himmelen i samklang med Peters handling. Peter representerer guddommelighet og menneskelighet som virker sammen for å åpne sannhetene i Guds Ord. Når disse sannhetene blir åpnet, fremstilles de som kunnskap.

Kunnskapens nøkkel på Kristi tid var blitt tatt bort av dem som burde ha hatt den for å åpne skattkammeret av visdom i Det gamle testaments skrifter. Rabbinerne og lærerne hadde så godt som lukket himlenes rike for de fattige og de lidende og latt dem gå fortapt. I sine taler la Kristus ikke mange ting frem for dem på én gang, for at Han ikke skulle forvirre deres sinn. Hvert punkt gjorde Han klart og tydelig. Han foraktet ikke gjentakelsen av gamle og velkjente sannheter i profetiene dersom de kunne tjene Hans hensikt med å innprente ideer.

«Kristus var opphavsmannen til alle sannhetens gamle edelstener. Ved fiendens verk var disse sannhetene blitt fortrenget. De var blitt revet løs fra sin rette plass og satt inn i villfarelsens rammeverk. Kristi gjerning var å ordne de kostbare edelstenene på nytt og feste dem i sannhetens rammeverk. Sannhetens prinsipper, som Han selv hadde gitt for å velsigne verden, var ved Satans medvirkning blitt begravd og syntes tilsynelatende å være utdødd. Kristus berget dem ut av villfarelsens skraphaug, gav dem ny, livgivende kraft og befalte dem å skinne som kostbare juveler og stå fast til evig tid.»

«Kristus selv kunne benytte enhver av disse gamle sannhetene uten å låne den minste partikkel, for Han hadde opphøvet dem alle. Han hadde preget dem inn i hver generasjons sinn og tanker, og da Han kom til vår verden, omordnet og levendegjorde Han sannhetene som var blitt døde, og gjorde dem mer slagkraftige til gagn for fremtidige slekter. Det var Jesus Kristus som hadde makt til å redde sannhetene ut av skraphaugen og igjen gi dem til verden med mer enn deres opprinnelige friskhet og kraft.» Manuscript Releases, bind 13, 240, 241.

Peters nøkler var å binde og å løse, og Peter representerer den siste kristne brud, som er de hundre og førtifire tusen. Peters bindende budskap, representert i vitnesbyrdet fra de hundre og førtifire tusen, er beseglingen. Peters løsende budskap i vitnesbyrdet fra de hundre og førtifire tusen er islam i det tredje ve.

«Deretter så jeg den tredje engelen. Min ledsagende engel sa: 'Fryktingytende er hans gjerning. Alvorlig er hans oppdrag. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og besegle, eller binde, hveten for den himmelske låve. Disse ting burde oppta hele sinnet, hele oppmerksomheten.'» Early Writings, 119.

Hveten som bindes, er framstilt ved pinsehøytidens førstegrødeoffer av hvet, som som et svingeoffer ville representere oppreisningen av banneret for de hundre og førtifire tusen. Beseglingen av Guds folk er Peters indre budskap, som finner sted under islams historie i det tredje ve, som gradvis løses fra 11. september og videre.

Og etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinder tilbake, for at ingen vind skulle blåse over jorden, heller ikke over havet, heller ikke over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl; og han ropte med høy røst til de fire englene, som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden, heller ikke havet, heller ikke trærne, før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panner. Åpenbaringen 7:1–3.

De fire vindene som holdes tilbake under beseglingen av Guds folk, ble sluppet løs ved 11. september, og deretter holdt tilbake av George Bush den yngre. Peters ytre budskap er islam, og løsgivelsen og tilbakeholdelsen av islam er det ytre budskapet som løper gjennom beseglingstiden. Peters menneskelighet er forbundet med guddommelighet, for nøklene som ble gitt ham, representerer enighet mellom himmel og jord.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Den ondes mørke omslutter dem som forsømmer å be. Fiendens hviskede fristelser lokker dem til synd; og alt dette er fordi de ikke gjør bruk av de privilegier Gud har gitt dem i bønnens guddommelige ordning. Hvorfor skulle Guds sønner og døtre være tilbakeholdne med å be, når bønnen er nøkkelen i troens hånd til å åpne himmelens forråds-kammer, hvor Allmaktens grenseløse ressurser er oppbevart? Uten uavlatelig bønn og årvåken våkenhet er vi i fare for å bli skjødesløse og for å vike av fra den rette vei. Motstanderen søker stadig å stenge veien til nådens trone, for at vi ikke ved alvorlig bønn og tro skal oppnå nåde og kraft til å stå imot fristelsen.

«Det finnes visse betingelser på hvilke vi kan vente at Gud vil høre og besvare våre bønner. En av de første av disse er at vi kjenner vårt behov for hjelp fra Ham. Han har lovet: 'For jeg vil øse vann over den tørste og strømmer over det tørre land.' Jesaja 44:3. De som hungrer og tørster etter rettferdighet, som lengter etter Gud, kan være visse på at de skal bli mett. Hjertet må være åpent for Åndens innflytelse, ellers kan Guds velsignelse ikke mottas.»

«Vårt store behov er i seg selv et argument og taler mest veltalende til vår fordel. Men Herren må søkes for at Han skal gjøre disse tingene for oss. Han sier: «Be, så skal dere få.» Og «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav Ham for oss alle, hvordan skulle Han kunne gjøre noe annet enn å gi oss alle ting med Ham?» Matteus 7:7; Romerne 8:32.

«Dersom vi gir rom for urett i våre hjerter, dersom vi holder fast ved noen kjent synd, vil Herren ikke høre oss; men den angrende, sønderknuste sjels bønn blir alltid tatt imot. Når all kjent urett er gjort opp, kan vi tro at Gud vil besvare våre bønner. Vår egen fortjeneste vil aldri anbefale oss til Guds velvilje; det er Jesu verdighet som vil frelse oss, hans blod som vil rense oss; likevel har vi en gjerning å gjøre ved å oppfylle vilkårene for å bli tatt imot.»

«Et annet element i seirende bønn er tro. ‘Den som kommer til Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham med iver.’ Hebreerne 11:6. Jesus sa til sine disipler: ‘Alt det dere ber om når dere ber, tro at dere har fått det, så skal det bli gitt dere.’ Markus 11:24. Tar vi ham på hans ord?» Veien til Kristus, 94–96.

«Her er en lærdom for unge menn som bekjenner seg til å være Guds tjenere, bærere av Hans budskap, og som er opphøyet i sin egen vurdering. De kan ikke peke på noe bemerkelsesverdig i sin erfaring, slik Elia kunne, og likevel føler de seg hevet over å utføre plikter som for dem synes å være ringe. De vil ikke stige ned fra sin tjenstlige verdighet for å gjøre nødvendig tjeneste, fordi de frykter at de da vil gjøre en tjeners arbeid. Alle slike burde lære av Elias eksempel. Hans ord stengte himmelens forråd, duggen og regnet, fra jorden i tre år. Hans ord alene var nøkkelen til å åpne himmelen og la regnskurer komme. Han ble æret av Gud da han fremsatte sin enkle bønn i kongens og Israels tuseners nærvær, som svar på hvilken ild fór ned fra himmelen og opptente ilden på offeralteret. Hans hånd fullbyrdet Guds dom ved å slå i hjel åtte hundre og femti Ba’als prester; og likevel, etter dagens utmattende slit og mest strålende seier, var han, som kunne frembringe skyer og regn og ild fra himmelen, villig til å utføre en tjeners gjerning og løpe foran Akabs vogn i mørket og i vind og regn for å tjene den fyrste som han ikke hadde fryktet å irettesette ansikt til ansikt for hans synder og forbrytelser. Kongen drog innenfor portene. Elia svøpte seg i sin kappe og la seg på den bare jord.» Testimonies, bind 3, 287.